

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

17. ČÍSLO / XXIX. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

2. KVĚTNA 2021

Z obsahu:

**Modlitba a Trojice -
1. část**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 3. března 2021,
knihovna
Apoštolského paláce
- strana 2 -

**Blahoslavená Marie
Kateřina Troianiová**
Libor Rösner
- strana 4 -

**Z duchovního pokladu
Alice Lenczewské (50)**
- strana 6 -

**Open Doors: 340 milionů
pronásledovaných křesťanů**
- strana 7 -

**Hrabyně - schránka
zázraků**
Petr Bobek
- strana 8 -

**Poutní stezka
Romea Strata**
- strana 9 -

**Prohlášení předsedy ČBK
k projednávání novely
zákona o exekutorech**
- strana 11 -

**Obrácení
v buddhistickém klášteře**
Marta Przybyła
- strana 12 -

Milostný obraz Panny Marie z poutního kostela v Hrabyni

Blahoslavená Marie Kateřina Troianiová

Děti v Egyptě jí říkaly „bílá matka“, dospělí zase „světice“. Tyto dvě přezdívky hovoří za vše. Církev má pro ni od roku 1985 ještě jedno přívěsisko: „blahoslavená“.

Podobně jako mnozí jiní světci i tato žena, vyzdvížená později na oltář, v útlém věku osiřela. Přesněji v 6 letech – v roce 1819. Na rozdíl od jiných ji však nevychovali příbuzní, ale se svými třemi sourozenci byla dána do sirotčince vedeného sestrami klariskami ve Ferentinu. Opustila tak rodné Giuliano di Roma.

O deset let později, tj. v roce 1829, se sama stala řeholní sestrou sv. Kláry. Vzdala se zároveň svého křestního jména Konstancie a přijala jakožto symbol nového života jméno Marie Kateřina. Vstupem do široce rozvětvené františkánské rodiny a podřízením se matce představené přestala být sirotkem, naopak se o osiřelá dívka začala v rámci svých řádových povinností ve Ferentinu starat. Činila tak až do roku 1854, kdy spolu s pěti dalšími sestrami obdržela povolení k odjezdu na misie do Egypta. Misie si za zdmi klauzury vysnila při četbě životopisů svatých; zatažila přinášet nabídku spásy těm, kteří o ní dosud neslyšeli.

Právě otázka klauzury se zdála nepřekonatelnou překážkou v cestě Marie Kateřiny za tím, co Bůh vložil do jejího srdce. Ale Pán se stará a nevloužil jí do srdce tuto touhu nadarmo. Velkou zásluhu na zdárném uskutečnění svaté touhy měl její zpovědník P. Giuseppe Modena. Byl to snad on, kdo přišel s nápadem misijního kláštera v Egyptě, na který biskup Perpetuo Guasco da Solero, apoštolský vikář v zemi pyramid, přistoupil. Tomu touha sestry Marie Kateřiny přišla velice vhod, dlouho spatřoval jako velký handicap nedostatek řeholnic, které by se v Egyptě věnovaly výchově děvčat.

V egyptské metropoli, kde je přivítali bratři minorité zpěvem *Te Deum*, se ovšem přibývaly sestry sv. Kláry nevěnovaly toliko děvčatům. Rovněž zde žila spousta drobtiny bez rodičů, takže o práci neměly nouzi. V nedalekém Clot-Bey začala Marie Kateřina vést školu, kde se zdarma vzdělávaly chudé dívky, pozdě-

ji vedla i menší kolej pro chudobné děti. Velkou pomocí jí byl její zpovědník, jenž do Egypta dorazil se skupinkou klarisek. Hovořím-li konkrétně o ní, o sestře Marii Kateřině Troianiové, činím tak proto, že v čele malé komunity sester nahradila představenou, která se musela krátce po příjezdu do Egypta vrátit kvůli nemoci zpět do Itálie.

Uběhlo jedenáct let. V roce 1865 padlo v klášteře klarisek ve Ferentinu rozhodnutí misijní působení v Egyptě ukončit. Jednalo se o mateřský klášter Marie Kateřiny, tudíž se měla vrátit zpět. Jedenáct let dennodenního setkávání s chudobou materiální i duchovní však tuto řeholnici přimělo zůstat v zemi faraónů i nadále. Viděla také nutnost být oporou pro místní nepřilíh početnou křesťanskou komunitu.

Za jejím setrváním v Egyptě ovšem nehledejme porušení slibu poslušnosti. Marie Kateřina své rozhodnutí promod-

lila za dlouhých hodin před svatostánkem a učinila je po řádném jednání s generální představenou, která jí povolila z řádu klarisek vystoupit, neboť vzhledem k tomu, že sestry sv. Kláry Egypt opustily, nemohla se už v této severoafrické zemi pohybovat v jejich hábitu.

Marie Kateřina ostatně uvažovala o založení nové řeholní rodiny, která by se taktéž věnovala službě potřebným. Musela přitom zdolat celou řadu úskalí. Osobně se vydala do Vatikánu pro povolení k založení nové kongregace a 30. června 1868 je od Kongregace pro evangelizaci národů získala. Kongregace sester františkánek Neposkvrněného Srdce Panny Marie (jindy se jim též říká františkánské misionářky Egypta) se tak od toho data mohla zhluboka nadechnout k životu. „Žít podle evangelia Ježíše Krista, našeho ukřižovaného Snoubence, nahého a opuštěného na Kříži, a v něm být poslány k obrácení lidí za mořem“ – tak znělo jejich krédo. První generální představenou kongregace se stala – jak jinak – matka zakladatelka Marie Kateřina Troianiová.

Z této pozice ještě rozmnožila již tak hojné ovoce své bohuľibé činnosti. Jednou z jejích nejviditelnějších „položek“ bylo vykupování dětských otroků; tímto počínáním převzala štafetu po zesnulém P. Mikuláši Olivierim. Brzy jich v klášteře mladičké kongregace našlo útočiště 748! Zejména šlo o dívky určené pro turecké harémy...

Tyto děti všechny vykoupila ona anebo její spolusestry na veřejném trhu s otroky pořádaném na káhírském tržišti, který rozhodně neměli ve svých rukou bílí evropští obchodníci, jak se dnes v liberálních kruzích s oblibou traduje a Evropanům předhazuje.

Není divu, že děti jí přezdívaly „bílá matka“. Další děti do kláštera s ostatními sestrami přiváděla přímo z ulice, či dokonce z káhírských smetišť, kde ti nejmenší hledali obživu z toho, co vyhodili šťastnější lidé. Takových maličkých, jimž

františkánské misionářky Egypta zajistily důstojnější život, bylo dokonce 1 570! Nekončilo to pochopitelně jenom jejich přivedením do kláštera, následovaly další etapy začleňování do společnosti – sestry jim vyhledaly školu, později i možnost vyučení se řemeslu či případné zaměstnání.

Vydobily si už totiž takové jméno (a zvláště Marie Kateřina), že otevíralo dveře káhírských fabrik, dílen či vzdělávacích institucí. Navzdory vytrvalé snaze skrývat své přirozené a nadpřirozené dary, kterými byla Stvořitelem obdařena, byla výjimečnost Marie Kateřiny až příliš zjevná, než aby ušla všem okolo. Však také když 6. května 1887 zemřela, měli obyvatelé Káhiry jasno: „*Odešla světice!*“ znělo od úst k ústům a ten den bylo smutno úplně všem.

Tělesné pozůstatky řeholnice, nasazené tak obětavě pro bezprizorné děti, několikrát vystřídaly místo svého odpočinku. Nejprve byly uloženy na káhírském katolickém hřbitově. V roce 1922 byly vyzdvíženy a přeneseny na hřbitov bratří minoritů, v roce 1949 zaměřily do kaple Kongregace sester františkánek Neposkvrněného Srdce Panny Marie v Clot-Bey a v roce 1967 do kaple generalátu v Římě. Od 14. května 1985 jsou ctěny jako tělesné pozůstatky blahoslavené Marie Kateřiny, neboť za takovou ji prohlásil papež Jan Pavel II.

V současnosti působí v Egyptě 14 klášterů této kongregace, 8 ve Svaté zemi, 7 v dalších zemích Blízkého východu, 29 komunit se o sirotky stará v rodné zemi bl. Marie Kateřiny v Itálii, desítky dalších jsou rozesety po celém světě.

Ve všech mají sestry na paměti přinejmenším těchto pět zásad matky zakladatelky své kongregace:

„*Lepší je zlu předcházet než později činit zadostiučinění.*“

„*Bez modlitby jsme jak rostlinky, které vadnou a hynou vinou nedostatku vody.*“

„*Bůh vždy mísí sladké s hořkým.*“

„*Než začneš cokoli dělat nebo mluvit, promysli si důsledek.*“

„*Nesmíme se nikdy nechat znechutit, poněvadž to, co nám Pán nedá ihned, dá nám v pravý čas... Bůh vše činí pro naše větší dobro, přestože se na první pohled zdá, že tomu tak není. Na všechny obtíže je třeba pohlížet tak, že z nich plyne duchovní prospěch.*“

Modlitba a Trojice – 1. část

– dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

si toho ani nevšimneme. Bůh totiž hledí na ruce modlícího se člověka – aby byly čisté, nestačí je umýt, nýbrž spíše se zdržet zlých skutků. Svátý František se modlil: „Nullus homo éne dignu te mentovare“, tedy: „Žádný člověk není hoden vyslovit tvé jméno“ (*Chvalozpěv stvoření*).

Avšak možná nejpohnutější uznání o ubohosti naší modlitby rozkvetlo v ústech onoho římského setníka, který jednoho dne Ježíše prosil, aby uzdravil jeho nemocného služebníka (Mt 8,5–13). Setník vnímal svou naprostou nedostatečnost – nebyl Žid, patřil k nenáviděnému okupačnímu vojsku. Starost jej ovšem přiměla k tomu, aby se osmělil a řekl: „Pane, nezasloužím si, abys vešel do mého domu. Ale řekni jen slovo, a můj služebník bude uzdraven.“ (v. 8) Tuto větu opakujeme také my při každé eucharistické liturgii. Dialog s Bohem je milostí, již nejsme hodni. Nemáme žádná práva, kterých bychom se tu mohli dožadovat, každé naše slovo i myšlenka pokulhává, ale Ježíš je branou, která nás otevírá k tomuto dialogu s Bohem.

Proč by měl Bůh milovat člověka? Nejsou k tomu zjevné důvody, neexistuje zde úměra... a to do té míry, že velká část mytologie nepředpokládá boha, který by se zajímal o lidské okolnosti, naopak, jsou mu protivné, obtěžují ho jako cosi zcela zanedbatelného. Připomeňme si Boží výrok, adresovaný jeho lidu a uvedený v knize Deuteronomium: „Neboť kde je tak velký národ, jemuž by byli bohové tak blízko, jako je Hospodin?“ Tato Boží blízkost je objev! Podle některých filosofů může bůh myslet jenom sám na sebe. A kdyby přece toto božstvo na nás myslelo, přísluší nám, lidem, abychom si ho získali a byli milí jeho zraku. Odtud plyne povinnost „náboženství“ s jeho průvodem obětí a zbožnými úkony, které je třeba neustále předkládat, abychom se zavděčili němému a lhostejnému bohu. Zde neexistuje dialog. Teprve Ježíš a před Ježíšem Boží zjevení Mojžíšovi, když se mu Bůh ukázal; teprve Bible nám otevřela dialog s Bohem. Pamatujme: Kde je tak velký národ, jemuž by byli bohové tak blíz-

ko, jako je Hospodin? Tato Boží blízkost vede k dialogu s ním.

Nikdy bychom se neodvážili věřit v Boha, který miluje člověka, kdybychom nebyli poznali Ježíše. Poznání Ježíše nás přivedlo k tomuto pochopení, vyjevilo nám tento fakt. Jedná se o pohoršující skutečnost, která se vtiskla do podobnosti o marnotratném synu a o pastýři, který hledá ztracenou ovci (Lk 15). Obdobné příběhy by pro nás nebyly myslitelné, ani pochopitelné, kdybychom nebyli potkali Ježíše. Jaký Bůh je ochoten za lidi zemřít? Jaký Bůh miluje stále a trpělivě, aniž by očekával opětování své lásky? Jaký Bůh přijímá úděsný nedostatek uznání ze strany syna, který ho požádá o dědictví, odejde z domu a vše promarní? (srov. Lk 15,12–13).

Ježíš nám odkrývá Boží srdce a takto nám svým životem vypráví o rozměrech Božího otcovství. *Tam Pater nemo*: Nikdo není Otcem jako on. Jeho otcovství se projevuje blízkostí, soucitem a laskavostí. Nezapomínejme na tato tři slova, která vystihují Boží styl: blízkost, soucit a něha. Takto Bůh vyjadřuje své otcovství vůči nám. Velice namáhavě a vzdáleně si představujeme lásku, již je obtěžkána Nejsvětější Trojice, a jak propastná je vzájemná dobrotivost mezi Otcem, Synem a Duchem Svatým. Východní ikony nám dávají vytušit něco z tohoto tajemství, které je původem a radostí veškerenstva.

Především jsme ani zdaleka nevěřili tomu, že by se tato božská láska rozšířila a přistála u lidských břehů. Jsme cílem lásky, která na zemi nemá rovných. *Katechismus* vysvětluje: „Ježíšovo svaté lidství je tedy cesta, kterou nás Duch Svatý učí modlit se k Bohu, našemu Otci.“ (KKC, 2664) Toto je milost naší víry. Opravdu jsme nemohli doufat ve vyšší povolání: Ježíšovo lidství nám poskytl podíl na životě samotné Trojice. V Ježíši se k nám Bůh přiblížil a dokořán otevřel bránu vedoucí do tajemství lásky mezi Otcem, Synem a Duchem Svatým.

*Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Rádia Vatikan
(Redakčně upraveno)*

SVATÁ FILOMÉNA

SVATÁ FILOMÉNA • NAŠE MOCNÁ PŘÍMLUVKYNĚ

Sestavila Mgr. Marcela Macháčková

Knížka představuje mladou světici, pannu a mučednici Filoménu, pocházející z nejranějších dob církve. Po 1 500 let (302-1802) zůstávaly její ostatky působící zázraky skryty světu. Získala mimořádnou úctu papežů, biskupů, světců, mystiků. Papež Řehoř XVI. se k ní utíkal jako k „divotvůrkyni“ 19. století. Blahoslavený Pius IX. ji prohlásil za „patronku Děti Panny Marie“. Svátý Jan Maria Vianney jí přičítal všechny své zázraky. Oddanost a láska ke svaté Filoméně zaznamenávají ve světě nový duchovní vzestup. Jedním z důvodů znovuoživené úcty k světici je i to, že svět 21. století nutně potřebuje obnovit křesťanskou autenticitu, statečnost i mravnost. Brožurka obsahuje kromě krátkého životopisu svaté Filomeny také svědectví o účtě k ní, modlitby, litanie, novény a písně k její cti.

*Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé, doplněné vydání
Brož., 124x189 mm, 96 stran + 4 strany barevné
obrazové přílohy, 98 Kč*

RŮŽENEC SV. FILOMÉNY

Růženec se 13 zrnky, které symbolizují 13 let života sv. Filomeny (291-304). Součástí balení je i kartička s příslušnými modlitbami tohoto zvláštního růžence.

Kartička - 60x100 mm, růženec - 1 ks, 69 Kč

JEŽÍŠOVA BLAHOŠLAVENSTVÍ

BLAHOŠLAVENSTVÍ • MYSTICKÁ KNIHA LÁSKY JEŽÍŠOVA OTEVŘENÉHO SRDCE

*Luisa Karczubová • Odpovědný redaktor
Michal Altrichter SJ*

Vyšlo s církevním schválením. Text o blahoslavenstvích pojmenovává způsoby, jak Bůh jedná a sděluje se lidskému srdci. Biblická blahoslavenství patří k pilířům duchovního života a neexistuje klasická učebnice křesťanské spirituality, která by s nimi nepočítala. Autorka knihy je v duchu kardinála Tomáše Špidlíka předkládá jako „učebnici“ Ježíšova Srdce: kompas života a stravu našeho srdce.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o. • Váz., A5, 344 stran, 320 Kč

PANNA MARIA

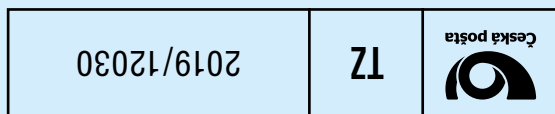
NEPOSKVRNĚNÁ A JEJÍ MEDAILE

P. J. Eylar CM

Mezi pozhnanými předměty má zvláštní místo „Zázračná medaile“. Církev uznala její nadpřirozený původ na základě velkého množství úplných obrácení či obnovy křesťanského života. Obsahem knížky je krátký životopis poselkyně, sv. Kateřiny Labouré, popis zjevení v Rue du Bac, úmysly a odkaz Neposkvrněné, věroučné a pastorační poselství „Zázračné medaile“.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dotisk prvního vydání • Brož., A6, 60 stran, 49 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz). Registráční značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nevrátíme příspěvky nevracíme.